

fragment 56712

Det var länge sedan jag läste neuropsykologi och kanske stämmer inte det jag nu skriver, men jag vill minnas att upprepade erfarenheter av ett visst slag skapar särskilda motorvägar i hjärnan. De där grenliknande dendriterna på hjärnans neuron växer till och gör att trafiken går snabbare. Det känns nog också bättre att köra på de där motorvägarna. Det är i alla fall så jag tänker. Jag hade en rätt trasslig uppväxt. Jag hade ångest nästan hela tiden. Med ångest menar jag att vilja leva, men inte kunna det och därför vilja dö. Jag tror jag kände så så många år att det började bildas särskilda nervbanor för den där känslan. Det bildades helt enkelt motorvägar av ångest med möjlighet till trafik dygnets alla timmar. Kanske ett helt vägnät, vad vet jag. Hur som, är jag vuxen nu och det här ställer till det enormt för mig. Jag är i Athen nu och imorse upptäckte jag efter att ha kommit ut ur duschen att jag inte hade någon hårborste. Försökte kamma håret med fingrarna men det är inte så enkelt så jag gick ut för att köpa en borste. Såg en frisörsalong och tänkte det borde vara bra, så jag gick in där men han trodde jag ville klippa mig. Då såg jag att han var kines så jag (efter att ha försäkrat mig om att han var kines) sade på kinesiska mai, dvs. köpa och knöt handen som för att göra en borste och visade mot mitt hår. Men tydligen uttalade jag ordet fel och kallade honom för en häst, samtidigt som jag visade på mig själv med min knutna hand. Jag antar att han trodde att jag ville rykta honom eller något. Han såg chockad ut. Blev en rätt rolig situation. Alla där skrattade och jag skrattade också. Men så fort jag kom ut därifrån så kände jag att jag varit ute som på farligt vatten, som på en liten stig i ett främmande land. Det kändes tryggt när jag kom tillbaka på mitt rum. Hjärtat slog. Efter att ha sänkt mig själv med deprimerande musik och melankoli kände jag mig hemma igen. Tror fan det är den där motorvägen jag pratade om. Varje gång jag är lite glad så är det som att vara borta, när jag är sorgsen är det som att vara hemma. Jag vet inte ens varför jag skriver detta, men, men.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren PannkakaDirekt1 med Poeter.se id #232813 innehar upphovsrätten